

Arrest

nr. 229 349 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. ZWART en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Venezuela. Toen u drie jaar oud was scheidten uw ouders. Tot uw acht à negen jaar woonde u samen met uw moeder en uw halfbroers in de staat Valencia. Nadien verhuisde u naar uw vader en stiefmoeder in San Juan de Colon in de staat Tachira. Uw middelbaar beëindigde u aan het militair lyceum in San Juan de Colon. Net als uw vader was u tegen de regering. In 2016 begon u aan de universiteit van San Christobal in de staat Tachira met uw rechtenstudie. Ook werkte u voor een evenementenfirma. Tijdens uw studie sloot u zich aan bij de studentenbeweging UNE7E, nam deel aan hun bijeenkomsten aan de universiteit en deelde pamfletten voor ze uit. Op 3 november 2016 werd er opgeroepen tot een demonstratie in uw stad.

U ging deelnemen maar diende, nadat de politie de demonstranten uiteen dreef, te gaan lopen. U verschanste zich met andere studenten op jullie campus en was getuige hoe een bende motorrijders iedereen die buiten bleef provoceerde. Vervolgens nam u deel aan kleinere manifestaties waarbij u met stenen gooide naar de ordediensten. Omdat u uw gezicht verborgen hield in uw kledij kende u geen problemen. Rond januari 2017 besloot u zich lid te maken bij de jongerenafdeling van de partij "COPEI". In het kielzog van de nationale en lokale verkiezingen die op til stonden werd er van u verwacht dat u aan sociale activiteiten meedeed zoals het toebedelen van voedsel aan de minderbedeelden, het helpen van ouderen met hun administratie en ze wegwijs maken hoe ze moesten stemmen. Intussen kreeg u het moeilijk om naar en van de universiteitscampus te geraken door stakingen in het openbare vervoer. Op 2 februari 2017 was u op de universiteit getuige hoe de politie de campus binnendrong toen manifestanten zich er probeerden te verschansen. Op 19 april 2017 nam u deel aan een opkomst om de nationale feestdag te vieren. Op 24 april 2017 nam u samen met de studentenbeweging UNE7E deel aan een kleinere manifestatie om te ageren tegen het ontbreken van openbaar vervoer. Eind april – begin mei 2017 werd u in de buurt van uw campus tegengehouden door leden van de veiligheidsdienst, SEBIN. Ze verplichtten u uw gsm, waarop beeldmateriaal van uw deelname aan manifestaties stond, af te geven. De ochtend van 15 mei 2017 maakte u zich klaar om naar de universiteit te gaan. Vijf gewapende leden van colectivos kwamen binnen in de woonst die u huurde als student. U werd gedwongen op uw knieën te gaan zitten en kreeg doodsb bedreigingen terwijl een wapen tegen uw hoofd werd gehouden. Na hun vertrek besloot u om naar de woning van uw vader te gaan en vertelde er wat u was overkomen. U bleef voornamelijk thuis en vernam één à twee dagen later van uw vader dat een onbekende hem had aangesproken en naar u vroeg. In juni 2017 vertrok uw vader naar Chili waar hij werk vond in de metaalsector. Uw stiefmoeder, die door haar eerder huwelijk over de Belgische nationaliteit beschikt, vertrok naar België. U bleef achter in de woning en trok na een drietal dagen naar uw vriend, M.G.. U ging na een week nogmaals naar het huis van uw vader om te verifiëren of alles in orde was. U nam intussen contact op met uw tante in de Verenigde Staten. Ze beloofde u een vliegtuigticket te betalen zodat u naar België kon reizen. Op 19 september 2017 vertrok u vanuit San Juan de Colon naar Colombia. Vanuit Colombia nam u een vlucht naar Duitsland. Vervolgens kwam u op 20 september 2017 aan in België waar u op 8 november 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort (dd.13/06/2014, geldig tot 12/06/2019), uw identiteitskaart (dd.27/03/2017, geldig tot 03/2027), uw geboorteakte, uw studentenkaart van de katholieke universiteit van Tachira, een identiteitskaart van de Columbiaanse migratiedienst (dd.30/11/2017), een screenshot waarop u met enkele van uw medestudenten te zien bent, een kopie van een elektriciteitsfactuur van uw vader waarmee u uw adres wilde aantonen, een kopie van een attest van COPEI waarin wordt gesteld dat u actief lid was bij de organisatie, screenshots van een gevel van een woning waarvan u stelt dat het de woning van uw vader is en een bundel artikels met informatie over gebeurtenissen in Venezuela die u op het internet vond.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat betreft uw stelling niet naar Venezuela terug te kunnen keren omdat u bang bent te worden opgepakt voor uw deelname aan manifestaties en uw politieke activiteiten, dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze door u beweerde problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst valt het op dat uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, aangaande uw vertrekmotieven, helemaal niet eensluidend zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u sinds de aanvang van uw studie aan de universiteit te hebben deelgenomen aan betogingen en door de hele situatie van repressie en onrechtvaardigheid in uw land gefrustreerd te zijn geraakt waardoor u zich niet meer op uw studies kon concentreren en besloot uw land te verlaten (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de hoofdrede van uw vertrek uit Venezuela te maken had met twee persoonlijke incidenten in mei 2017. U verklaarde er eind april-begin mei 2017 door leden van SEBIN (ook uitgesproken als SEVIN) op hardhandige wijze van uw telefoon te zijn beroofd en op 15 mei 2017 met een wapen tegen uw hoofd

door *collectivos* met de dood te zijn bedreigd (notities CGVS I, p.4). Het is dan ook merkwaardig dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bij de vraag of u opmerkingen heeft over uw korte uiteenzetting aangaande uw vertrekmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken, eerst stelt geen opmerkingen te hebben om vervolgens er op te wijzen dat er veel concrete zaken waren die u niet had gemeld, doelende op deze twee incidenten (notities persoonlijk onderhoud –verder “notities” CGVS I, p.3). Gevraagd hoe het kwam dat u deze concrete problemen niet had vermeld wanneer men u bij de Dienst Vreemdelingenzaken vroeg een uiteenzetting te geven van alle feiten die geleid hadden tot uw vlucht uit uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), beweerde u dat u hiervoor niet de tijd had gekregen (notities CGVS I, p.5). Ook al zou u beperkt zijn geweest in tijd, is het merkwaardig dat u net deze twee concrete en persoonlijke incidenten niet kort vermeldde. Van een verzoeker om internationale bescherming die in zijn land aan de universiteit studeerde kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij concrete feiten waarvan hij stelt dat deze de directe aanleiding waren om het land te verlaten vermeldt (notities CGVS II, p.27). Dat uw stelling deze twee ernstige gebeurtenissen uit tijdsgebrek niet te hebben vermeld niet overtuigt, blijkt uit uw opvallend antwoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken naast de door u aangehaalde problemen geen problemen te hebben gekend met uw autoriteiten noch met medeburgers (zie vragenlijst CGVS vraag 7). Ook is het opmerkelijk dat u bij de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken waarom u specifiek SEBIN –die u omschreef als een politie die zich bezighoudt met het arresteren en opsluiten van betogers- vreesde, op geen enkele manier gewag maakte van een persoonlijk probleem met leden van deze dienst eind april-begin mei 2017 (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 §5), terwijl uit uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat u een concreet incident met SEBIN aanhaalde, alsook een probleem met *colectivos*, en dat deze twee persoonlijke incidenten de aanleiding vormden tot uw vertrek uit Venezuela. Gevraagd waarom u bij deze korte vragen waarin u de mogelijkheid werd geboden om alsnog incidenten die u het land deden verlaten kort op te merken, gaf u antwoord noch uitleg (notities CGVS I, p.5). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u besloot deze twee incidenten *post factum* aan te brengen om uw vluchtrelaas wat gewicht bij te zetten. Zelfs al zouden uw verklaringen over de confiscatie van uw telefoon door leden van SEBIN geloofwaardig zijn –**quod non**- stelde u uitdrukkelijk dat er nooit iets gerechtelijks uit was voortgekomen (notities CGVS II, p.27). Dat uw nieuw aangebrachte persoonlijke incidenten niet weten te overtuigen blijkt bijkomend uit de vaststelling dat u ook geen eensluitende verklaringen aflegt over het (laatste) incident op 15 mei 2017, waarbij u met de dood zou zijn bedreigd door *colectivos*. Zo verklaarde u over het incident aanvankelijk het volgende: “...de deur werd geforceerd, ze waren met 5 gewapende mannen. Ze vroegen naar mij. De vrouw waar ik bij woonde riep me en ik kwam buiten. Ze hebben me vastgenomen en me op mijn knieën gedwongen, ze hebben een pistool tegen mijn hoofd gezet en hebben me geslagen. Ik kon ze niet zien omdat 1 van die mannen steeds zei kijk me niet aan ... ik ga je doden, dat was een heel traumatiserende dag voor mij, ik zat met een pistool tegen mijn hoofd. Ik wist niet wat ik gedaan had. En die man zei dat ze info over me hadden. En zei we weten dat je deelgenomen hebt aan de *varimba's* (barricades)” (notities CGVS I, p.4). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u over hetzelfde incident echter het volgende: “5 gewapende mannen kwamen binnen en hielden hun geweer tegen mijn hoofd, ik zag ze niet maar ze riepen op de knieën te zitten, ik riep steeds wat heb ik gedaan, één van hen nam het woord en zei hele tijd we gaan je vermoorden... Voor dat huis stond een hekken maar dat was dun waardoor ze dat omgeschopt hadden en zo binnen geraakt waren, ik was toen in de gang en daar hebben ze alles gedaan wat ik vertelde. Over de rol van de vrouw bij wie u huurde stelde u dat deze niet aanwezig was bij de komst van de mannen omdat ze vermoedelijk sliep op een andere verdieping. U verklaarde letterlijk: “Neen ze was niet aanwezig, maar ze was erna op de hoogte gekomen toen die mannen al weg waren... Ze zag het pas toen ze weg gingen, hun rug dus, maar op het moment zelf dat ze kwamen was ze er niet. (notities CGVS II, p.25,26). Gewezen op het feit dat u eerder een andere uiteenzetting had gegeven over dezelfde feiten -uw verklaring benadrukkend dat de *colectivos* de vrouw hadden gevraagd om u (erbij) te roepen- stelde u eerst: “Het gaat over hetzelfde incident, daarna ben ik naar mijn eigen dorp gegaan en was ik bij papa en stiefmoeder”(notities CGVS II, p.26). Opnieuw werd u geconfronteerd met de verschillende versies van de feiten die u opgaf en gevraagd of u hiervoor een uitleg had. U repliceerde: “Moet ik vertellen over wat er allemaal is gebeurd?” (notities CGVS II, p.26). U werd dan ook opnieuw uitgelegd dat u twee verschillende versies van hetzelfde incident vertelde en u de kans werd geboden deze inconsistentie uit te leggen. U antwoordde: “Ik begrijp u niet, ze zijn naar die residentie gekomen en hebben me bedreigd dat is toch hetzelfde...Het enige wat ik me kan herinneren is dat die vrouw er ineens bij was, maar ik weet het niet precies, want het ging allemaal snel” (notities CGVS II, p.27). Uw antwoord biedt dan ook geen overtuigende uitleg voor de vastgestelde inconsistentie. Aan het door u omschreven probleem met *colectivos* kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht. In het verlengde hiervan kan er evenmin geloof worden gehecht gezocht te zijn door een onbekende die zich bij uw vader aandiende (notities CGVS I, p.5).

Het Commissariaat-generaal ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Hoewel in casu niet wordt getwijfeld aan uw verklaringen ooggetuige te zijn geweest van demonstraties/ manifestaties en alle geweld dat er soms bij kwam kijken, is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt om een coherente en doorleefde reconstructie te geven van uw eigen beweerde deelname(s). Het valt immers op dat u regelmatig mijdt om een concreet antwoord te geven op de gestelde vragen inzake dit onderwerp. Op de vraag waar de betogingen juist om draaiden op het moment dat u uw studie aanving in 2016, antwoordde u eerst ontwijkend: "In 2014 waren er al protesten aan de universiteit ik zat aan het lyceum maar die protesten waren volledig gestopt en toen ik begon te studeren aan de universiteit begonnen diezelfde protesten opnieuw maar die waren nog niet zo onderdrukt door de politie." (notities CGVS I, p.21). Aangezien u een antwoord schuldig bleef werd u de vraag opnieuw gesteld. Uw zeer algemeen antwoord "We protesteerden omdat we democratie wilden en vrijheid voor de politieke gevangenen. Er waren ook enkele studenten die verdwenen waren en we wisten niet of ze gefolterd werden, hun familie mocht ze ook niet zien" verduidelijkt te willen zien, werd u gevraagd wat de aanleiding was voor de protesten in 2016 (notities CGVS I, p.21). Met uw antwoord dat Maduro toen aan de macht kwam en de wet niet respecteerde schetste u opnieuw geen duidelijk beeld over wat de concrete aanleiding was tot protesten in 2016 op het moment dat u met uw studie rechten aanving (notities CGVS I, p.21). Er werd u dan weerom gevraagd om concreter te zijn in uw uitleg over de aanleiding van die bepaalde protesten in 2016. U kwam echter niet verder dan vaag te herhalen: "Ja ... omwille van de politieke gevangenen ... onder ons ... de studenten... We kwamen op straat en steunden ze, ook omdat er elke dag studenten verdwenen en opgepakt werden. We hielden stakingen en maakten borden maar er waren mensen, ik weet niet of het colectivo's waren, die verkleedden zich als studenten en begonnen met stenen te gooien." (notities CGVS I, p.21). U verwees in deze context ook naar een referendum van de oppositie om Maduro te doen opstappen. Wanneer dat referendum dan wel plaatsvond kon u verder niet concreet melden behalve dat het in 2016 plaatsvond (notities CGVS I, p.21,22). Er moet echter worden gezegd dat u met de uiteenzetting over "het referendum" dat werd gehouden in 2016 volledig de mist ingaat. In 2016 werd er immers helemaal geen referendum gehouden. Wel werden in juni 2016 door de oppositie handtekeningen verzameld die nodig zouden zijn om later een referendum te kunnen organiseren. Het referendum zelf werd immers pas op 16 juli 2017 gehouden. Hoe dan ook, werd u de zoveelste keer de vraag gesteld waar de manifestaties vanaf uw studietijd in 2016 heel concreet om gingen. Na opnieuw te hebben verwezen naar studenten die werden vastgezet en gedood bij manifestaties, die u ditmaal in 2014 kaderde, antwoordde u verder: "Geen idee eigenlijk, ik zat aan het lyceum, ik interesseerde me niet voor. Ik kon daar toch niet over praten." (notities CGVS I, p.22). Pas talrijke pogingen verder gaf u enige inkijk in de algemene situatie in uw land en stelde u dat er behalve studenten die omkwamen of werden gevangengezet voor hun deelnames aan manifestaties en het door u geopperde referendum, ook nog problemen waren met het openbaar vervoer, brandstof en dat het even heel duur was geworden (notities CGVS I, p.23). Gevraagd of uw familie van de algemene toestand last had kwam u dan weer niet verder dan heel algemeen op te merken: "Ja kijk, het geld was niet meer voldoende, ja, mijn moeder had het ook moeilijk, de situatie was economisch moeilijk" (notities CGVS I, p.24). Uw uiteenzetting over de situatie in uw land, het leggen van banden met uw eigen leven en uw engagement om zelf deel te nemen aan manifestaties is dan ook markant en onbreekt aan spontaniteit.

Al stelde u dat uw politieke bewustzijn, dat zou zijn uitgemond in uw deelname aan manifestaties, was gegroeid sinds uw toetreden tot de universiteit (notities CGVS II, p.4), blijkt u grote moeite te hebben om uw allereerste deelname aan een manifestatie/protest te concretiseren. Zo situeerde u aanvankelijk uw eerste deelname aan een actie in oktober 2016 (notities CGVS I, p.25). Er werd u dan ook gevraagd om meer concreet over deze actie te vertellen en te melden waar u zo geweest was. U bleef echter heel karig met uw informatie en stelde (samen met anderen) vanuit de universiteit te zijn vertrokken in de richting van Barrio Orbero, 7e avenu in het centrum van de stad (notities CGVS I, p.25). Op uw tweede persoonlijke onderhoud plaatste u uw allereerste deelname aan een manifestatie plotsklaps op 3 november 2016. Uw opeenvolgende verklaringen hierover zijn echter warrig en niet doorleefd. Wanneer u werd gevraagd om uiteen te zetten hoe uw allereerste deelname aan een manifestatie eruitzag antwoordde u: "Ik was tijdje aan de universiteit, eh...niet zo lang, eh... ik kon niet anders dan deelnemen omdat ik ermee bezig was, ja fff ... uiteindelijk vond ik het een soort verplichting om mee te doen" (notities CGVS II, p.17). Uitgenodigd om verder te vertellen stelde u: "Fff... wat me ertoe bracht aan die eerste deelname mee te doen,... het ging slecht met mijn studies, want de lessen waren afgeschafte en de universiteit zelf hield rekening met afgeschafte lessen, in die tijd was het moeilijk om de universiteit te betreden, het zat vol met politie en er waren varimbas (barricades) en dat deed me gaan manifesteren ... Ja, dat was begonnen... omdat ik niet naar huis kon omdat er geen vervoer was, ik was achtergebleven en zag dat studenten samenkwamen om een oplossing te zoeken, ik twijfelde maar ik besloot ze te steunen, ik was wel bang het te doen, maar ik deed het toch wel. Daaruit vloeiden veel manifestaties, van iets kleins werd het heel groot, ik wist nooit wanneer wat begonnen was" (notities CGVS II, p.17). Aangezien u stelde te zijn gaan protesteren omdat u was achtergebleven op uw campus daar u geen vervoer had en studenten een oplossing zochten, werd u gevraagd welke oplossing er dan werd gevonden. Uw antwoord: "Eigenlijk toen ik ging manifesteren wist ik niet wat reden was voor de manifestatie, ik moest ergens naartoe dus ik ging, om samen te blijven met de studenten, en ze te steunen". Aangezien u met dit antwoord geen duidelijk schepte op de gestelde vraag werd u gevraagd om de band uit te leggen tussen het niet hebben van vervoer en uw beslissing te gaan manifesteren. U repliceerde daarop "Ik begrijp de vraag niet goed, de vraag ging over mijn eerste deelname aan een manifestatie en dat we onder studenten samenkwamen toch?", waarmee u alsnog te kennen gaf de vraag te hebben verstaan wanneer u werd uitgenodigd om te vertellen over uw allereerste deelname aan een manifestatie (notities CGVS II, p.17). Omdat u vervolgens overging tot het vertellen van algemeenheden wat er op manifestaties kan gebeuren werd u voor de zoveelste keer gevraagd om te vertellen over uw persoonlijke wedervaren tijdens uw allereerste deelname aan een manifestatie (notities CGVS II, p.18). Daar uw antwoord weerom volkomen naast de kwestie bleek (u vertelde immers hoe u de eerste keer een manifestatie zag maar zelf niet deelnam) en de Protection Officer alsnog probeerde er achter te komen wanneer uw eerste deelname kon zijn geweest en hoe deze er uitzag, getuigt van een uitermate gebrekkige medewerking van uw kant. Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij op spontane en coherente wijze vertelt en de zijn volledige bijstand verleent bij het vaststellen van de feiten van zijn aanvraag en/of bij het evalueren van zijn vrees. U heeft, zoals hierboven reeds bleek, manifest nagelaten dit te doen. Wat er ook van zij, blijkt u doorheen uw uiteenzetting tijdens één of andere activiteit/manifestatie/protest geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden (notities CGVS II, p.24,27). Het feit dat u een legale uitreis met eigen paspoort heeft kunnen maken (notities CGVS I, p.13,14) wijst er bijkomend op dat u niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat/stonde.

Bovenstaande elementen nopen ertoe dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen die de kern van uw asielrelaas vormen. U heeft dan ook niet aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo haalt u voor het CGVS aan naast uw universitaire studies, te hebben gewerkt in een bedrijf en behalve een woonst te hebben kunnen huren ook terecht kon in de woning van uw vader.

Daarnaast stelt u financieel geholpen te zijn geweest door familie in het buitenland (een tante in de Verenigde Staten). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u goede contacten onderhoudt met uw moeder die in een andere staat woont en stelde u eventueel daar naartoe te kunnen verhuizen indien dat nodig zou blijken (notities CGVS I, p.4,9,10,11,12,13). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het door u neergelegde paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en een identiteitskaart van de Columbiaanse migratiedienst waarover inwoners van de staat Tachira volgens u kunnen beschikken, bevatten enkel identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. Uw studentenkaart van de katholieke universiteit van Tachira en een screenshot van u met enkele van uw medestudenten, ondersteunen uw verklaring aan de universiteit te hebben gestudeerd in u land, wat evenmin wordt betwist. De kopie van een elektriciteitsfactuur waarmee u uw adres wilde aantonen, bevat enkel de naam van uw vader en een adres, niets meer niets minder. Het verwijst dan ook op geen enkele manier naar uw beweerd profiel of de door u voorgehouden problemen. Of de screenshots van een gevel van een woning het huis van uw vader toont, kan nooit objectief worden nagetrokken. De afbeelding bevat immers geen enkele objectief waarneembare referentie naar jullie woonst. De bundel artikels vanop het internet –voornamelijk berichten van de studentenorganisatie UNE7E die handelen over de situatie in Venezuela en beelden geven van demonstraties en de slachtoffers die erbij zijn gevallen- hebben op u persoonlijk geen enkele betrekking. Nergens in deze artikels stelt u zelf te zijn vernoemd (notities CGVS I, p.15). Wat betreft de door u neergelegde kopie van een attest van COPEI –u zou dit document hebben gevraagd op te sturen als bewijs van uw lidmaatschap en activiteiten (notities CGVS I, p.16), is het merkwaardig dat men er melding maakt van uw aansluiting in 2017 maar tegelijk verwijst naar uw engagement binnen deze partij in de voorbije jaren. U verklaarde nochtans pas in januari/begin 2017 u te zijn gaan registreren bij COPEI (notities CGVS II, p.3). Waar staat gemeld dat u de laatste jaren aanwezig was bij alle evenementen, gaande van marsen, bijeenkomsten en toezicht bij verkiezingen, slaagt u er –zoals supra reeds werd vermeld- amper in om uw persoonlijke activiteiten op een coherente manier te reconstrueren. Behalve dat het document overduidelijk een gesolliciteerde vertoont -u vroeg immers om dit attest op te stellen om uw relaas te ondersteunen- dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen bij u geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 januari 2019 een schending aan van *"artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel"*.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet hetzelfde zegt tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, antwoordt hij dat *"het interview bij DVZ een stuk korter is dan bij het CGVS"*, dat *"men bij DVZ niet in detail mag gaan"*, dat hij *"onvoldoende tijd gekregen heeft tijdens zijn interview bij DVZ"* en dat *"er geen advocaat aanwezig was tijdens dat gehoor"*. Hij besluit dat hij *"om al deze redenen niet alles verteld heeft tijdens zijn interview bij DVZ"*.

Wat zijn verklaringen over de feiten van 15 mei 2017 betreft, legt hij uit *"dat de vrouw op de bovenverdieping in het appartement in haar kamer sliep, dat zij opeens veel geluid hoorde in het appartement, dat zij toen de naam van verzoeker riep en dat zij uiteindelijk uit haar kamer kwam en de rug van de gewapende manen zag"*.

Waar de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker niet duidelijk is met betrekking tot zijn eerste deelname aan een betoging, benadrukt hij dat hij *"voor het eerst heeft deelgenomen aan een betoging in oktober 2016"* en dat *"de belangrijkste betoging waaraan hij aan meedeed op 3.11.2016 [was]"*.

Hij stelt te weten *"dat er op 16.07.2017 gestemd werd maar noemt deze gelegenheid geen "referendum" maar een "plebisciet"*, zoals volgens hem ook blijkt uit *"meerdere kranten"* die *"het ook hebben over een "plebisciet" wanneer ze refereren aan wat er gebeurde op 16.07.2017"*. Dienaangaande verwijst verzoeker naar wat *"de krant Le Monde op 12.07.2017 schreef"*.

Verzoeker meent dat: *"De wettelijke bepalingen inzake internationale bescherming en de hierboven geciteerde overwegingen in de beslissing van de CVGS enerzijds, en de feiten in dit dossier (m.n. het profiel van verzoeker en de situatie in Venezuela) anderzijds, maken dat de genomen beslissing in casu niet naar recht verantwoord is. Door te oordelen dat socio-economische overwegingen relevant kunnen zijn in asielzaken, maar door vervolgens vast te stellen dat de situatie in casu niet ernstig genoeg is, strijdt de beslissing met de elementen in het dossier. De situatie is immers buitengewoon ernstig. (...). Reeds op basis van deze feiten is rehtens onmogelijk om verzoeker terug te sturen naar Venezuela, aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormen voor een aantal fundamentele rechten. De ernst van de situatie blijkt eigenlijk al uit het door de bestreden beslissing aangehaalde "COI Focus Venezuela" van april 2018, en wordt hieronder nog verder toegelicht. (...) De ernst van de algemene situatie wordt duidelijk omschreven in een recent rapport van Britse overheid. In eerste instantie is er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg. Daarnaast wordt er ook gewag gemaakt van extreem hoge moordcijfers. "The human rights situation in Venezuela deteriorated markedly in 2017. A wide range of civil and political rights violations, against a backdrop of reduced access to food and healthcare, were issues of particular concern. The economic crisis, with hyper-inflation and continuing shortages of food and medicines, severely reduced the capacity of Venezuelans to meet their basic needs. According to Caritas International, the Global Acute Malnutrition Index, which measures the percentage of children under the age of five with acute to severe malnutrition, stood at 15.6% in November. Medical and pharmaceutical associations reported a sharp increase in cases of malaria, diphtheria, measles, and a lack of medication. Criminal violence remained a serious problem. One local NGO, Venezuelan Observatory of Violence, estimated more than 26,000 violent deaths in 2017."*

UNESCO figures suggest that nearly 50% of girls are not in primary education. Ook volgens de Europese Unie bestaan er, naast andere problemen met mensenrechten in Venezuela, dringende noden onder bevolking die het recht op voedsel en gezondheid aantasten: "In November, the EU Foreign Affairs Council unanimously adopted a sanctions regime on Venezuela. The EU expressed its concerns about the lack of respect for and erosion of democratically elected institutions, violations of human rights and fundamental freedoms, and the urgent needs of the population that affected their rights such as the right to food and to health. (...)"

Verzoeker wijst erop dat ook de « COI Focus Venezuela » hierover duidelijk is: « Toutes les sources consultées dressent un état accablant du secteur des soins de santé. Codevida et Provea détaillent dans leur rapport de février 2018 de graves, massives et systématiques violations du droit à la santé, produisant, concomitamment avec d'autres violations des droits humains tels que le droit à l'alimentation, une situation d'urgence alimentaire complexe avec 'un niveau alarmant de décès'. » Sinds 2016 is de situatie allicht enkel nog verslechterd. Hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid. De afwezigheid van overheidsdata (sinds 2016) in deze context kan evenmin bemoedigend worden genoemd: "D'après une enquête du New York Times, dans une tentative de minimiser la gravité de la crise, le gouvernement vénézuélien n'émet quasi plus de statistiques liées à la santé. (...) L'enquête révèle que de nombreux de médecins reçoivent la consigne de ne pas enregistrer la malnutrition dans les antécédents médicaux des enfants. Dans certains hôpitaux officiels il est interdit de poser la diagnostic de malnutrition." Zoals uit het hierboven geciteerde rapport van de Britse overheid blijkt, zijn er ook ernstige voedseltekorten in Venezuela. Ook het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten gaat hier dieper op in: "Deep economic recession, hyperinflation and the loss of purchasing power, together with the dismantlement of the domestic food production system and the dependency on food imports, have created a vicious circle that has affected the right to food for most Venezuelans. (...) OHCHR observed that food availability was at a critical level as food imports had been reduced by 76 per cent between 2013 and 2017 and domestic food production had dropped from covering 75 per cent of the food demand in 2013 to only 25 per cent by the end of 2017." Het "COI Focus Venezuela" van april 2018 stelt hierover: "D'après notamment l'enquête ENCOVI 2017, 80% des foyers présentent une insécurité alimentaire. L'année 2017 a vu une forte augmentation du nombre de cas de malnutrition. La pénurie alimentaire au Venezuela s'est accrue au cours des derniers mois. D'après certains, même dans les poubelles il n'y a plus rien à manger." Tot slot loopt ook de scholingsgraad achteruit, mede door de voedselcrisis.¹⁴ Alle voorgaande elementen vindt men ook terug op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Het reisadvies voor Venezuela bevat de volgende passage: "Venezuela is een van de landen met de hoogste criminaliteitscijfers ter wereld. Indien uw reis niet kan worden uitgesteld, bereid deze met de grootste zorg voor en, eens ter plaatse, houd uw familie dagelijks op de hoogte van het verloop ervan. (...)"

Vanwege de economische crisis zijn bepaalde levensmiddelen, producten voor persoonlijke hygiëne en geneesmiddelen niet meer te verkrijgen. De brandstofvoorziening is onregelmatig. Deze tekorten geven aanleiding tot protesten en plunderingen. Blijf waakzaam bij samenscholingen. (...) Water- en stroomonderbrekingen komen geregeld voor in het hele land en kunnen soms meerdere dagen duren".

"Ook in de pers wordt gewag gemaakt van een land dat ineens stort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap: "Venezuela lijkt ineens te storten. Honderdduizenden Venezolanen vluchten het land uit, een in Latijns- Amerika nooit eerder gezien migratie. Het wordt nog erger dan in Zimbabwe, voorspellen experts. (...) Uit de studie van de universiteiten bleek dat 64 procent van de Venezolanen in een jaar tijd 11 kilogram vermagerd was. Acht op de tien respondenten zeiden dat ze niet elke dag aten wat ze zouden moeten eten, als gevolg van de voedselschaarste. Volgens een rapport dat de Pan-Amerikaanse Gezondheidsorganisatie in juni presenteerde, rukken malaria, mazelen, tuberculose, difterie en hiv-infecties op in Venezuela. De artsenvereniging zegt dat 22.000 van haar leden het land hebben verlaten sinds 2014 en dat chirurgen, verpleegkundigen en assistenten sinds afgelopen juli protestacties houden en staken in de belangrijkste openbare ziekenhuizen van Caracas en de hoofdsteden van de deelstaten. (...) Venezuela 'heeft al de ergste inflatie en economische crisis in Latijns-Amerika in de moderne tijd, en is op weg naar een situatie zoals die van Zimbabwe.' Daar liep de inflatie in 2008 in de miljarden procent en verdubbelden de prijzen elke 24 uur. 'Zelfs dat land had geen daling van het bbp (bruto binnenlands product) zoals dat van Venezuela. ' Volgens onafhankelijke economen en internationale organisaties daalde dat in drie jaar met ongeveer 45 procent."¹⁶ Het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten. In het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten leest men hierover het volgende: "The ever growing number of Venezuelans fleeing their country is the starkest reflection of the détérioration of the human rights and

socio-economic situation in the Bolivarian Republic of Venezuela. In March 2018, UNHCR reported that, based on information provided by host countries, over 1.5 million people had left the country and asylum applications lodged in 18 countries had increased by 2,000 per cent since 2014. By May 2018, over 185,000 asylum requests from Venezuelans had been registered. UNHCR considers that, while not all Venezuelans leaving the country do so for reasons that could qualify them as refugees, "a significant number are indeed in need of international protection." According to UNCHR, the main reasons pushing Venezuelans to leave were: specific threats from armed groups; fear of being targeted for one's political opinions; threats and extortion; high crime rates; domestic violence; food insecurity; as well as lack of access to adequate health care, medicines and basic services. Over 510,000 Venezuelans were able to regularize their status through other forms of protection or alternative legal status'.

Zowel gelet op de situatie in Venezuela, als op de hoge aantallen Venezolanen die hun land ontvluchten, heeft de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de Verenigde Naties in maart 2018 meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen: "1. Venezuela continues to experience a significant outflow of Venezuelans to neighbouring countries, other countries in the region, and countries further afield. While individual circumstances and reasons for these movements vary, international protection considerations have become apparent for a very significant proportion of Venezuelans. (...) 2. Against this background, UNHCR calls on States receiving and/or already hosting Venezuelans to allow them access to their territory, and to continue to adopt appropriate and pragmatic protection oriented responses, building on existing good practices in the region. (...) Such arrangements are guided by the principle that providing international protection is a humanitarian and non-political act. (...) 3. Recognizing the challenges and potential delays States may face in adapting existing asylum systems to the current situation, UNHCR encourages States to consider protection-oriented arrangements to enable legal stay for Venezuelans, with appropriate safeguards. This could, for example, include various forms of international protection, including under international human rights law, and temporary protection or stay arrangements, (...). "1S Gelijkaardige bemerkingen staan in de "COI Focus Venezuela", m.n. op p. 28-29. Ter vergelijking: in Argentinië kreeg in 2017 elke 20 minuten een Venezolaan een tijdelijke beschermingsstatus toegekend ("COI Focus Venezuela", p. 31)

De ernst van de situatie toegepast op het profiel van verzoeker

Als we de situatie van verzoeker in rekening brengen kan men er onmogelijk toe besluiten dat hij naar Venezuela kan worden gestuurd zonder dat er sprake zou zijn van reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling. Daarenboven blijkt uit haar vluchtrelaas dat hij geen aanhanger is van het Venezolaanse regime. In Venezuela loopt verzoeker ook het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het land kampt met extreem hoge moordcijfers. Ook het risico op kidnapping door georganiseerde misdaad is aanzienlijk. "Violent crime is the greatest threat in Caracas, affecting local Venezuelans and foreigners alike. Venezuelan NGO Observatory of Violence (OVV) listed Venezuela as the second most murderous nation after El Salvador. The OVV has tracked violence through police sources and media reporting. In its annual report, OVV stated that Venezuela had over 26,616 homicides in 2017, a rate of 89 per 100,000 inhabitants. (...)

After homicide, the crimes of greatest concern in Caracas are kidnapping and robbery, including carjacking, street robbery, and home invasions. Kidnappings and robberies often become homicides, as victims who resist are routinely killed. (-)"¹⁹

De bestreden beslissing, die stelt dat de algemene situatie gevaarlijk is maar niet zodanig gevaarlijk, zodat "er voor burgers in Venezuela actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", is dan ook ondeugdelijk gemotiveerd. ' Ten slotte moet worden opgemerkt dat Venezuela momenteel geen land is waar een jong student naar terug kan worden gestuurd. Door anders te oordelen heeft de bestreden beslissing artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing vermeldt in haar overwegingen bovendien het volgende: "Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft (...). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid

van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken."

Elementaire behoeften als veiligheid, voedsel, onderwijs en gezondheidszorg vermeldt de bestreden beslissing als 'af te wegen elementen', maar vervolgens oordeelt de CGVS volkomen in strijd met de objectieve bevindingen m.b.t. Venezuela. Daarnaast is de gezondheidszorg ineengestuikt. Ten slotte blijkt dat de scholingsgraad steeds verder terugloopt, hetgeen voor verzoeker een bijkomend risico vormt. Deze risico's komen bovenop de risico's die bestaan uit hoofde van de extreem hoge moordcijfers in het land - een risico dat zich presenteert aan iedereen in Venezuela. Verzoeker is een jongeman. Zijn recht op voedsel, zijn recht op gezondheidszorg, zijn recht op veiligheid en recht op onderwijs: al deze basisrechten komen aantoonbaar in het gedrang. Verzoeker heeft recht op internationale bescherming.

Ten onrechte oordeelt de bestreden beslissing dat de graad van geweld in Venezuela niet ernstig genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen. De bestreden beslissing stelt dat de algemene situatie gevaarlijk is maar niet zodanig gevaarlijk, zodat "er voor burgers in Venezuela actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict".⁴ De beslissing baseert zich hiervoor op de "COI Focus Venezuela". Niettemin blijkt uit alle rapporten dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is (zie verder). In 2017 had Venezuela het op één na hoogste moordcijfer ter wereld (een cijfer dat sinds 2014 jaar over jaar toeneemt)."

Verzoeker citeert uit meerdere bronnen: United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, "Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela" - rapport van 16 juli 2018, www.refworld.org; "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight", opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, juni 2018, p. 39-40, www.reliefweb.int; "The collapse of the Venezuelan health system", The Lancet, van 7 april 2018; vol. 391, p. 1331; "Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe", van 29 augustus 2018, www.knack.be; "Reisadvies voor Venezuela" op 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be; en voorts uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier: "COI Focus Venezuela: situation sécuritaire", CEDOCA, 20 april 2018.

Verzoeker vraagt "een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet" of in ondergeschikte orde "de vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoeker".

2.2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus in de eerste plaats de nodige inspanningen doen om zijn verzoek toe te lichten en te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. De Raad steunt bij het onderzoek op de landeninformatie aangebracht door de partijen.

2.2.3.1. De commissaris-generaal heeft zich bij het nemen van zijn beslissing gesteund op volgende landeninformatie (COI) toegevoegd aan het administratief dossier waarvan hij bij de aanvullende nota van 18 oktober 2019 nog updates neerlegt van de COI's alsook bijkomende informatie. Het betreft:

“COI Focus Venezuela: Algemene situatieschets” van 26 september 2016 dat steunt op “openbare bronnen en krantenartikels zowel in het Engels als het Spaans. De verschillende rapporten van de grote internationale organisaties die regelmatig over Venezuela schrijven, zoals Human Rights Watch, Amnesty International en International Crisis Group werden geraadpleegd alsook de rapporten en artikels van enkele Venezuela-experten waaronder David Smilde verbonden aan het Washington Office on Latin America (WOLA). Ook werden de rapporten van de lokale ngo's en mensenrechtenorganisaties zoals Provea en het Observatorio Venezolano de Violencia (OVV) geraadpleegd. Tot slot werden ook de analyses van de onderzoeksorganisatie Insight Crime, dat zich toespitst op de georganiseerde misdaad in Latijns-Amerika, veelvuldig geconsulteerd”.

“COI Focus Venezuela: Situation socio-économique” van 6 maart 2018 : “Ce rapport se base sur des sources journalistiques (dont Bloomberg Businessweek, El Confidencial, El Mundo, El Nacional, El País, El Tiempo, France Inter, Infobae, Le Monde, et de nombreuses autres), des sources audiovisuelles (Arte), ainsi que des agences de presse telles que l'Agence France-Presse (AFP), British Broadcasting Corporation (BBC), Cable News Network (CNN), Deutsche Welle (DW), et Reuters. La recherche se réfère à des publications de centres de recherche et d'organisations non gouvernementales de défense des droits humains (ONGDH) spécialisés tels qu'Amnesty International (AI), le Centro de Documentación y Análisis para los Trabajadores (CENDA), le Congressional Research Service (CRS), l'Institut de Relations Internationales et Stratégiques (IRIS), l'International Crisis Group (ICG), l'Observatorio venezolano de violencia (OVV) ou encore le Programa Venezolano de Educación Acción en Derechos Humanos (Provea). Au surplus, le Cedoca a consulté plusieurs experts, dont seul celui d'ICG a répondu à la sollicitation”.

“COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire” van 20 april 2018 en de update van 4 april 2019, gevoegd bij de aanvullende nota, steunt eveneens op een verscheidenheid van bronnen: “Ce rapport se base sur des articles de la presse écrite (dont El Mercurio, El Nacional, El Nuevo Herald, El País, El Periódico, El Observador, El Tiempo, Notimerica, The New York Times), ainsi que des agences de presse telles que Al Jazeera, British Broadcasting Corporation (BBC), Cable News Network (CNN), Deutsche Welle (DW), United Press International (UPI) et Reuters. La recherche se réfère à des publications de centres de recherche ainsi que des organisations non gouvernementales locales ou internationales tels que l'International Crisis Group (ICG)¹, Amnesty International (AI), Freedom House, Human Rights Watch (HRW), le German Institute for Global and Area Studies (GIGA)², le Foro Penal ³, InSight Crime⁴, l'Observatorio Venezolano de Violencia (OVV)⁵, l'Observatorio de Delito Organizado⁶ ou encore Runrun.es⁷. La recherche est également alimentée par diverses sources onusiennes ou gouvernementales comme le Haut-Commissariat des Nations unies aux droits de l'homme (HCDH) et le département d'Etat américain (United States Department of State, USDOS)”.

“COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, gevoegd bij de aanvullende nota, betreft in hoofdzaak de politieke en economische situatie voor en na de staatsgreep van april 2019 en steunt op openbaar beschikbare bronnen: “Daarnaast werd informatie ingewonnen bij mensenrechtenactivist en jurist Calixto Avila Rincón. Deze is actief voor de Venezolaanse mensenrechtenorganisatie PROVEA (Programa Venezolano de Educación-Acción en Derechos Humanos) maar levert ten persoonlijke titel, en niet in naam van PROVEA, commentaar”.

Volgende rapporten werden toegevoegd aan de aanvullende nota: OCHCR, “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight” van juni 2018; OHCHR, “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019; IACHR, “Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report” van december 2017, p. 1, 6-26, 84-133; de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019; de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”.

2.2.3.2. Verzoekende partij verwijst doorheen het verzoekschrift ook nog naar de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en citeert verder uit: United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, “Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela” van 16 juli 2018; OCHCR, “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” van juni 2018, p. 39-40; The Lancet, “The collapse of the Venezuelan health system” van 7 april 2018; vol. 391, p. 1331; “Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in

Zimbabwe” van 29 augustus 2018, www.knack.be; Reisadvies voor Venezuela van 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.2.4.1. Waar verzoeker de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoeker immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.2.4.2. Verzoeker verklaart ook niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van zijn politieke oppositieactiviteiten.

2.2.4.3. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om zijn politiek engagement, laat staan zijn politieke affiliatie, doorheen zijn asielprocedure eenduidig aan te geven. Zo wijzigt verzoeker voortdurend zijn verklaringen onder meer of hij aangesloten was dan wel sympathisant was van UNE7E en van de politieke partij COPEI. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoeker optekenen *“aanhanger”* te zijn van UNE7E en *“sympathisant”* van COPEI (vragenlijst DVZ, vraag 3) en anderzijds dat hij tijdens zijn studententijd *“besloot om sympathisant te worden van de politieke studentenbeweging “UNE7E”* (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud stelde verzoeker aanvankelijk dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard *“dat ik lid was van COPEI en aangesloten was bij UNE7E”* (notities 21 juni 2018, p. 5) om dan daarna te beweren dat hij geen lid was en geen lidgeld betaalde, maar bij COPEI enkel ingeschreven stond als sympathisant (notities 21 juni 2018, p. 6). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud liet verzoeker dan weer noteren: *“Bij Copei sloot ik me aan toen ik 18 jaar werd, ik besepte toen wat de politieke situatie inhield. Dat begon toen ik moest gaan stemmen bij verkiezingen van gemeenteraadsleden en regeringsleden, ik moest me inschrijven in San Cristobal, ik heb geholpen aan logistieke dingen, ik nam daar ook deel aan manifestaties in naam van de oppositie. [...] Wat ik wilde zeggen is dat ik meerderjarig moest zijn om me aan te sluiten en dat ik vanaf dan kon gaan stemmen en ben gaan helpen bij de logistiek. [...] Toen ik me ben gaan inschrijven was het heel druk, ik moest in rij staan, ik moest ID kaart afgeven en namen ze mijn vingerafdrukken en men vroeg me naar persoonlijke gegevens en dan werd ik ingeschreven.”* (notities 17 juli 2018, p. 7). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij geen lidkaart kreeg en geen lidgeld moest betalen *“ik denk omdat ik student was”* om dan vervolgens alsnog te stellen dat hij lid was van de jeugdsectie van COPEI (notities 17 juli 2018, p. 10). Later gevraagd *“Zijn uw vader en misschien de familieleden ook daadwerkelijk aangesloten als lid bij COPEI, dus zoals u dat bent gaan doen?”* (notities 17 juli 2018, p. 9), *“Heeft u tijdens uw lidmaatschap bij COPEI ooit deelgenomen aan interne verkiezingen?”* (notities 17 juli 2018, p. 11), *“Hoe lang was u daar al lid toen?”* (notities 17 juli 2018, p. 12), *“Naar bijeenkomsten geweest sinds u er lid was?”* (notities 17 juli 2018, p. 12) en *“Waren er bepaalde verkiezingen in uw land en of zelfs meer lokaal in uw stad, op moment dat u lid was van COPEI en hun jeugdafdeling?”* (notities 17 juli 2018, p. 13), antwoordde verzoeker telkens zonder te verduidelijken of te verbeteren dat hij geen lid maar slechts sympathisant was (notities 17 juli 2018, p. 9, 11-13). Verzoekers wisselende verklaringen over zijn lidmaatschap bij COPEI kunnen niet getuigen van een politieke positie, des te meer gezien zijn bewering dat zijn vader deze en andere oppositiepartijen *“altijd”* al zou hebben gesteund (notities 21 juni 2018, p. 12, 17; notities 17 juli 2018, p. 9) en verzoeker dan ook bekend moet geweest zijn met verschillende politieke opvattingen. Dit kan echter niet blijken.

2.2.4.4. Verder kan verzoeker evenmin eensluidend aangeven wanneer hij voor het eerst deelnam aan een betoging. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud situeerde hij dit in oktober 2016 (notities 21 juni 2018, p. 25), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meende dat het op 3 november 2016 was (notities 17 juli 2018, p. 18).

2.2.4.5. De stelling in het verzoekschrift dat hij “voor het eerst heeft deelgenomen aan een betoging in oktober 2016” en dat “de belangrijkste betoging waaraan hij aan meedeed op 3.11.2016 [was]”, is een loutere bevestiging van één versie van de feiten, zonder aan te geven waarom deze de juiste is, en kan hoe dan ook zijn voorgaande afwijkende verklaringen niet verschonen.

2.2.4.6. Gepolst naar zijn persoonlijke motivatie om voor het eerst aan een manifestatie deel te nemen, verklaarde verzoeker aanvankelijk “Ik was tijdje aan de universiteit, eh.. niet zo lang, eh... ik kon niet anders dan deelnemen omdat ik ermee bezig was, ja fff... uiteindelijk vond ik het een soort verplichting om mee te doen.” (notities 17 juli 2018, p. 17) om dan vervolgens te stellen dat hij aan zijn eerste protest deelnam omdat hij was achtergebleven aan de universiteit en geen vervoer had (notities 17 juli 2018, p. 17). Uit dergelijke verklaringen kan geen politieke interesse, noch bewustwording laat staan keuze, worden afgeleid.

2.2.4.7. Verzoeker kan evenmin duidelijk antwoorden of hij, en zo ja aan welke andere protestacties, hij zou hebben deelgenomen. Hij werd nochtans gestaag en op meerdere wijzen gevraagd om concreet aan te geven aan welke betogingen hij nog deelnam (“Wat was de eerstvolgende deelname aan een manifestatie voor u? [...] U spreekt van elke dag manifestaties, bent u dan elke dag gaan betogen? [...] Neen ik vraag net niet om algemeen te vertellen. Ik wil u iets opmerken: Het valt me op dat u wel heel concreet kan vertellen over die eerste deelname van u aan de manifestatie op 03/11/2016 met algemene uitleg en uw eigen betrokkenheid. Wel zoals u dat zo gedaan heeft wil ik dat u me vertelt aan welke eerstvolgende manifestatie u effectief bent gaan deelnemen? [...] U bent op die dag op 04/11/2016 effectief gaan betogen ergens? [...] Bent u eventueel stenen gaan gooien? [...] Wanneer bent u dat zo gaan doen, situeert u dat eens na 03/11/2016? [...] Hoe vaak bent u zo stenen gaan gooien, op die manier? [...] Allemaal in 2016 of later ook? [...] Bent u buiten de universiteit nog gaan betogen? [...] Bent u zoals op 03/11 nog gaan betogen, niet in de nabijheid van uw universiteit maar er echt buiten? [...] Na 19/04 aan betogingen deelgenomen, u persoonlijk? [...] Na 19/04 aan betogingen deelgenomen, u persoonlijk. Als dat zo is wil ik nu van u een opsomming ervan en wil ik weten welke manifestaties dat waren en het verloop ervan?”; notities 17 juli 2018, p. 20-23). Verzoeker beperkte zich echter telkens tot ontwijkende antwoorden of schetste slechts vaagweg en met mondjesmaat bepaalde betogingen (notities 17 juli 2018, p. 20-23). Verzoeker kan geen politiek profiel aantonen, noch een aanduiding geven van de betogingen waaraan hij, desgevallend als sympathisant, zou hebben deelgenomen.

2.2.4.8. Verzoekers politiek profiel wordt verder aangetast nu hij niet concreet kan stellen waarom er in 2016 betoogd werd. Zo verwees verzoeker algemeen naar de wens voor democratie en vrijheid en naar de verdwenen studenten (“We protesteerden omdat we democratie wilden en vrijheid voor de politieke gevangenen. Er waren ook enkele studneten die verdwenen waren en we wisten niet of ze gefolterd werden, hun familie mocht ze ook niet zien. [...] Dat was toen Maduro aan de macht kwam en de wet niet werd gerespecteerd. [...] Ja ... omwille van de politieke gevangenen ...onder ons ... de studenten.”; notities 21 juni 2018, p. 21), om dan later zelf te stellen dat deze studenten al in 2014 verdwenen en vervolgens te verklaren dat dit hem toen in wezen niet interesseerde (“Er waren studenten vastgezet en gedood. [...] In 2014 was dat. [...] Geen idee eigenlijk, ik zat aan het lyceum, ik interesseerde me niet voor. Ik kon daar toch niet over praten.”; notities 21 juni 2018, p. 22). Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uiteindelijk verwees naar een referendum van de oppositie om Maduro te doen opstappen (“Chavez had Maduro aan de macht gebracht. Maduro heeft het land in staat van bankroet gebracht, maar de oppositie controleerde het parlement. Ze hielden referendum opdat Maduro zou opstappen. Ze hebben referendum gewonnen, wet zegt is geldig, maar Maduro legde dat allemaal naast zich neer. Wij waren faculteit rechten en wilden dat grondwet werd gerespecteerd.”; notities 21 juni 2018, p. 21-22), dat volgens hem in 2016 zou hebben plaatsgevonden (notities 21 juni 2018, p. 22), is dit strijdig met objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat deze veel besproken feiten van het referendum pas in juli 2017 plaats hadden. Verzoeker blijft niet enkel vaag, maar legt ook foutieve verklaringen af over de betogingen van 2016 en dit terwijl hij pas in 2016 politiek actief zou geworden zijn en dus een duidelijk referentiepunt had in de tijd.

2.2.4.9. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker weet “dat er op 16.07.2017 gestemd werd maar noemt deze gelegenheid geen “referendum” maar een “plebisciet””, zoals volgens hem ook blijkt uit “meerdere kranten” die “het ook hebben over een “plebisciet” wanneer ze refereren aan wat er gebeurde op 16.07.2017”, waarvoor hij verwijst naar wat “de krant Le Monde op 12.07.2017 schreef”, ziet de Raad niet in waarom verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk heeft verklaard dat het referendum dan wel “plebisciet” in 2016 plaats had, wanneer toen enkel nog maar handtekeningen bij de oppositie werden verzameld. Indien verzoeker hiervan werkelijk op de hoogte was, zoals kan worden verwacht van een beweerd politiek activist, had hij dit logischerwijze aldus verklaard toen hiernaar gevraagd werd.

2.2.4.10. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers politiek profiel, *quod non in casu*, blijkt uit zijn verklaringen dat verzoekers oppositieactiviteiten voor UNE7E zich beperkten tot het deelnemen aan enkele vergaderingen, waar hij nooit sprak, enkel aanwezig was en luisterde (notities 17 juli 2018, p. 6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker nog dat hij deelnam aan “door “UNE7E” georganiseerde betogingen” (vragenlijst DVZ, vraag 3) terwijl hij op het Commissariaat-generaal enkel over bijeenkomsten en het uitdelen van pamfletten sprak (notities 21 juni 2018, p. 20; notities 17 juli 2018, p. 6). Over zijn activisme voor COPEI verklaarde verzoeker dat hij deelnam aan manifestaties (die hij geenszins concreet of chronologisch kon weergeven, zie *supra*) en dat hij hielp met “logistieke dingen” (notities 17 juli 2018, p. 7), zijnde “eens eten gaan uitdelen aan mensen die niets te eten hadden” (notities 17 juli 2018, p. 11) en bij verkiezingen mensen helpen bij het stemmen (“Ouderen helpen bij vooral met papieren invullen en zo. [...] We kwamen samen op dat pleintje en dan konden mensen met vragen daar komen, er is standje met tafeltje en stoelen en mensen mochten dan komen. [...] Die oudere mensen helpen dat was in kielzog daarvan. [...] Op de dag van verkiezingen moest ik daar mensen die daar kwamen stemmen helpen met administratie, welke papieren en zo. [...] Dat was concreet mensen uitleggen hoe ze moesten stemmen waar ze hun handtekening dienden te plaatsen, dus ik hielp die mensen met papieren zodat hun stem geldig was.”; notities 17 juli 2018, p. 12-13). Hij verklaarde uitdrukkelijk sinds zijn aansluiting nooit naar bijeenkomsten van COPEI te zijn geweest (notities 17 juli 2018, p. 12). Verder gaf hij aan pamfletten uit te delen, maar beweerde hij afwisselend dat dit voor UNE7E dan wel COPEI was (notities 21 juni 2018, p. 20; notities 17 juli 2018, p. 3, 13-14). Ten slotte gaf hij zelf toe dat zijn politieke activiteiten “niet lang” en “in een korte periode” waren en dat hij niet veel ervaring opdeed (“De periode dat ik die activiteiten uitvoerde was niet lang, ik moest nl van dorp naar de universiteit en zo. [...] Die activiteiten waren kort en toen ik me inschreef en die activiteiten waren in een korte periode, ik heb er niet veel ervaring over opgedaan, ik ging van het ene naar het andere ik bedoel van Uni7e naar Copei en terug.”; notities 17 juli 2018, p. 15). Verzoeker verklaart aldus een algemeen relaas gelijk aan dat van de talrijke andere studenten - al dan niet van de oppositie - die af en toe deelnamen aan manifestaties of die hielpen tijdens de verkiezingen, zonder dit concreet te kunnen opvullen. Voor zover verzoeker werkelijk bij de oppositie aangesloten was, maakt hij aldus niet aannemelijk dat hij persoonlijk gevisieerd werd of zou worden door de Venezolaanse autoriteiten.

2.2.4.11. Het door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde “Bewijs van politiek activisme” van 11 juli 2018, opgesteld door “COPEI, Dirección Política Regional Táchira”, stelt dat verzoeker “actief militant is bij deze politieke organisatie sinds 2017”, deelnam aan “de Juventud Democrática Cristiana van deze organisatie en aan de vorige verkiezingen” en dat hij “de laatste jaren aanwezig [was] bij alle evenementen (marsen, bijeenkomsten, toezicht bij het stemmen)”. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker echter uitdrukkelijk nooit naar bijeenkomsten van COPEI te zijn geweest sinds zijn aansluiting (notities 17 juli 2018, p. 12). Bijgevolg kan een dergelijk stuk neergelegd ter ondersteuning van verzoekers vraag om internationale bescherming, maar dat strijdig is met verzoekers eigen verklaringen, zijn relaas bezwaarlijk staven.

2.2.4.12. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker overigens uitdrukkelijk dat er geen verband bestaat tussen zijn lidmaatschap bij COPEI en zijn vrees voor een terugkeer (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

2.2.4.13. Gelet op het voorgaande kunnen verzoekers problemen - die blijken voort te vloeien uit zijn ongeloofwaardige en alleszins uiterst beperkte politieke activiteiten - evenmin waarachtig zijn.

2.2.4.14. Bovendien zijn ook verzoekers verklaringen over het incident op 15 mei 2016, waarbij vijf gewapende leden van *colectivos* hem thuis bedreigden, incoherent. Zo sprak hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud over de aanwezigheid van de eigenares van het huis die hem toeriep en waarbij verzoeker dan de *colectivos* zag (“Die dag, die 15e mei zijn ze binnengevallen in de residentie, dat is

een woonst die ik huurde bij een privépersoon omdat het niet ver was van mijn universiteit, de deur werd geforceerd, ze waren met 5 gewapende mannen. Ze vroegen naar mij. De vrouw waar ik bij woonde riep me en ik kwam buiten. Ze hebben me vastgenomen en me op mijn knieën gedwongen, ze hebben een pistool tegen mijn hoofd gezet en hebben me geslagen.”; notities 21 juni 2018, p. 4). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud liet hij daarentegen optekenen dat de eigenares niet aanwezig was toen de *colectivos* binnenvielen en dat zij pas erna op de hoogte werd gebracht omdat zij aan het slapen was (“Ze was niet aanwezig, maar ze was erna op de hoogte gekomen toen die mannen al weg waren... Ze zag het pas toen ze weg gingen, hun rug dus, maar op het moment zelf dat ze kwamen was ze er niet. [...] Ze was... denk ik... nog aan het slapen op de 2e verdieping.”; notities 17 juli 2018, p. 26). Verzoekers wisselende verklaringen hierover ondermijnen de geloofwaardigheid van het incident, temeer gezien dit nochtans de beweerdelijke aanleiding van zijn vlucht was (notities 17 juli 2018, p. 17).

2.2.4.15. De uitleg in het verzoekschrift “dat de vrouw op de bovenverdieping in het appartement in haar kamer sliep, dat zij opeens veel geluid hoorde in het appartement, dat zij toen de naam van verzoeker riep en dat zij uiteindelijk uit haar kamer kwam en de rug van de gewapende manen zag”, is een loutere *post factum* bewering in een poging voornoemde tegenstrijdige versies te verzoenen, maar kan niet uitleggen waarom hij dermate afwijkende verklaringen liet optekenen op het Commissariaat-generaal.

2.2.4.16. De vaststelling dat verzoeker dit incident, alsook de beroving van zijn gsm door SEBIN, onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. De argumentatie in het verzoekschrift dat “het interview bij DVZ een stuk korter is dan bij het CGVS”, dat “men bij DVZ niet in detail mag gaan”, dat hij “onvoldoende tijd gekregen heeft tijdens zijn interview bij DVZ” en dat “er geen advocaat aanwezig was tijdens dat gehoor” kan deze nalatigheid niet verschonen. De Raad wijst erop dat de verzoeker om internationale bescherming er bij het invullen van de concrete vragenlijst op wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze zaken die rechtstreeks geleid hebben tot zijn vertrek en waarover hij *in casu* uitdrukkelijk werd ondervraagd. Zo werd verzoeker gevraagd waarom hij SEBIN vreest, waarop hij antwoordde “De politie onderdrukt, SEBIN houdt zich specifiek bezig met de arrestatie en opsluiting van betogers. SEBIN is gevaarlijker dan de politie.” (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), maar hij bleef algemeen en liet na zijn eigen persoonlijke aanvaring met SEBIN te vermelden, terwijl hiernaar rechtstreeks gevraagd werd. Verzoeker werd vervolgens ook nog gevraagd of hij, buiten de vermelde problemen, nog andere problemen had met de autoriteiten of met medeburgers, waarop verzoeker telkens ontkennend antwoordde (vragenlijst DVZ, vraag 7a, 7b), terwijl hij dus de kans kreeg nog gebeurtenissen toe te voegen. De Raad wijst er tevens op dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens aan hem werden voorgelezen en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om correcties aan te brengen en de incidenten alsnog te vermelden. Dat verzoeker deze twee incidenten pas op het Commissariaat-generaal bovenbracht, hoewel hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk meerdere kansen kreeg om erover te spreken, wijst er dan ook op dat hij zijn relaas opbouwt naarmate de procedure loopt. Hieruit kan enkel blijken dat hij zelf meent dat zijn ware relaas onvoldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

2.2.4.17. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij nooit eerdere of andere persoonlijke problemen met de autoriteiten had gekend (notities 21 juni 2018, p. 19-20, notities 17 juli 2018, p. 27), hoewel zijn vader beweerdelijk “altijd” de oppositiepartijen steunde door propaganda op de muur van zijn huis te laten schilderen (notities 21 juni 2018, p. 17), en dat er nooit gerechtelijke stappen werden ondernomen tegen hem naar aanleiding van de gsm die in april-mei 2016 door SEBIN afgenomen werd (notities 17 juli 2018, p. 27).

2.2.4.18. Verzoeker kan dan ook zijn profiel als politiek actief student niet aannemelijk maken. In zoverre verzoeker, zoals hij beweert, toch zou hebben deelgenomen aan studentenbetogingen en stelt dat er in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten, waaronder demonstranten in de periodes van de massabetogingen kan uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting blijken dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. “Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela:

a downward spiral with no end in sight' van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *"Amnesty International"* stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

2.2.4.19. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *"Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social"* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een 10000-tal protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019. In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *"De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen"*. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat *"het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als "een catastrofale patstelling", die de humanitaire noodsituatie in het land vererger"*.

2.2.4.20. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad kan dan ook uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift of bij de aanvullende nota neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als student of als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.2.4.21. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker als student aan enkele politieke acties zou hebben deelgenomen in Venezuela op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

2.2.4.22. Dat verzoeker in werkelijkheid niet gevisieerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten wordt bevestigd door de vaststelling dat hij op 19 september 2017 legaal en met zijn eigen paspoort per vliegtuig naar Europa vertrok. Verzoeker kan bezwaarlijk enerzijds beweren vervolgd te worden door de ordediensten omwille van zijn politiek activisme, doch anderzijds verklaren het land onder eigen naam en via de luchthaven probleemloos te hebben verlaten. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij zich de week voor zijn vertrek nog vrijwillig aanbood bij het gemeentebestuur van zijn woonplaats, San Juan de Colon, voor een document waarmee hij zich vervolgens kon registreren bij de Colombiaanse migratiedienst om makkelijker de grens te kunnen oversteken, waarvan hij uiteindelijk niet eens gebruik heeft gemaakt omdat hij alsnog gewoon met zijn paspoort reisde (notities 21 juni 2018, p. 17). Dergelijk risicovol gedrag kan niet verzoend worden met zijn bewering uit angst voor de Venezolaanse autoriteiten zijn land te moeten ontvluchten.

2.2.4.23. Verzoeker gaf daarbij toe dat hij zou kunnen gaan wonen bij zijn moeder en broer in Valencia, Venezuela (*“Ja, ik kon dat wel doen, maar ik deed het niet. Mama heeft economische problemen ik wilde geen last zijn voor haar. Ik denk dat ik daar misschien ook problemen zou hebben.”*; notities 17 juli 2018, p. 28). Zijn loutere stelling dat “ze” hem misschien tot daar zouden volgen (notities 17 juli 2018, p. 28) is louter hypothetisch en bovendien ongeloofwaardig nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enigszins in de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten. Uit zijn verklaringen blijkt overigens dat zijn broer er gehuwd is, werkt en er ook geen (politieke) problemen kent (notities 21 juni 2018, p. 11). Ten slotte is de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker niet beschermd wordt door de overheid tegen gericht geweld van een drugsbende een louter in het verzoekschrift toegevoegde bewering nu verzoeker nooit in aanraking kwam met drugbendes en evenmin een dergelijke vrees had uitgedrukt.

2.2.4.24. De Raad meent nog dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet inroept, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een vraag om internationale bescherming indient. Verzoeker was echter niet gehaast om een vraag om internationale bescherming in te dienen. Hij reisde via Colombia naar Duitsland, maar diende in die landen geen verzoek om internationale bescherming in omdat het zo was afgesproken met de familie (*“We waren overeengekomen dat ik hier kwam, want die neef zou me hier helpen. Tante had met die familie gesproken, met stiefmoeder en zo, dus was het zo afgesproken.”*; notities 21 juni 2018, p. 14). Voorts liet verzoeker na bij aankomst in België, op 20 september 2017, onmiddellijk internationale bescherming aan te vragen, maar wachtte hij nog tot 8 november 2017 om een verzoek in te dienen. Verzoekers beweerde onwetendheid over en onbekendheid met de asielpcedure (notities 21 juni 2018, p. 14-15) kan niet overtuigen. Immers verzoekers Belgische stiefmoeder die toen in het land was en zijn vertrek uit Venezuela hielp organiseren (notities 21 juni 2018, p. 14) zou hem logischerwijze op de asielpcedure gewezen hebben indien verzoeker werkelijk zijn land ontvlucht was uit vrees voor eigen leven.

2.2.4.25. De overige documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen beslissen. De kopie van een elektriciteitsfactuur van zijn vader kan hoogstens aantonen dat verzoekers vader in 2015 voor die woonst elektriciteit betaalde. Verzoeker toont echter niet aan dat de screenshots van een gevel, waar propaganda op staat, de woning van zijn vader betreft, ook niet aan de hand van een screenshot van een hoekwoning die in zijn straat zou liggen. Er kan uit bovenstaande evenmin blijken dat - zelfs indien er propaganda op de woning van verzoekers vader zou gestaan hebben - dat verzoeker hierdoor problemen ondervonden heeft.

2.2.4.26. De bundel artikels met internetartikels over gebeurtenissen in Venezuela is een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, waarin hij zelf niet vermeld wordt (notities 21 juni 2018, p. 15), en volstaan dus niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op wat voorafgaat - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.4.27. De overige door verzoeker voorgelegde stukken - Venezolaans paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, studentenkaart van de katholieke universiteit van Tachira, kaart van de Colombiaanse migratiedienst en screenshot van een foto met zijn medestudenten - betreffen zijn identiteit, nationaliteit en studie, wat als dusdanig niet betwist wordt.

2.2.4.28. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraagformulier en het formuleren van loutere beweringen maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.2.4.29. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt,

specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "M'Bodj t. Belgische Staat", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

"a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

"hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (punt 35).

In punt 36 vervolgt het Hof: "Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld" en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 32).

2.2.5.2.1. Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de commissaris-generaal in de aanvullende nota dat hij niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

2.2.5.2.2. De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond en hij evenmin aannemelijk maakt zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten ("Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela" van juli 2019, opgesteld door OHCHR, "Amnesty International" Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela" van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in "COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019).

2.2.5.2.3. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land. Verzoekende partij meent dat *“de ernst van de situatie in Venezuela, samengenomen met het profiel van verzoeker”*, zijnde een jonge student met *“een ongunstig politiek profiel”*, erop wijst dat hij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Hij benadrukt de *“ernst van de situatie”*, de *“ernstige voedseltekorten”*, de *“volledig falende gezondheidszorg”*, de *“extreem hoge moordcijfers”*, de *“instorting van de gezondheidszorg”*, de *“hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting”*, de *“afwezigheid van overheidsdata”*, de achteruitgaande scholingsgraad, de voedselcrisis en de *“bijzondere nood aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen”*. Verzoeker meent dat hij in zijn thuisland blootgesteld wordt aan een *“risico op ernstige schade, bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling. In Venezuela zijn momenteel immers niet de voorwaarden verenigd om een bestaan te kunnen leiden dat overeenstemt met de menselijke waardigheid. In het thuisland van verzoeker zijn er ernstige problemen i.v.m. voedselbedeling, i.v.m. gezondheidszorg. Rapporten over Venezuela zijn bijzonder verontrustend”*.

2.2.5.2.4. De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

2.2.5.2.5. Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.2.6. Verzoekende partij voert aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* van verzoeker. Verzoekende partij, die zelf student was, licht dit ook niet toe.

2.2.5.2.7. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that*

Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)". Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "Y./Rusland", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "Saadi/Italië", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "Mamatkulov en Askarov/Turkije", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "Müslim/Turkije", § 68).

2.2.5.2.8. Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (o.a. via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

2.2.5.2.9. De Raad neemt aan dat, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kan meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede. De familie, moeder en broer van verzoekende partij, wonen nog in Venezuela. De vader van verzoekende partij woont in Chili en de stiefmoeder in België. Verzoekende partij had voldoende middelen en tijd om te studeren en zij werkte niet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezende. Wel integendeel, verzoeker stelt dat hij weliswaar kon inwonen bij zijn moeder in Valencia, Venezuela, maar dit niet deed omwille van economische motieven en voorts brengt hij geen andere concrete redenen aan die zijn persoon kan treffen.

2.2.5.2.10. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.2.5.3. Waar verzoeker zich nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijkt hij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt: *"Ten onrechte oordeelt de bestreden beslissing dat de graad van geweld in Venezuela niet ernstig genoeg is om subsidiaire bescherming toe te kennen. De bestreden beslissing stelt dat de algemene situatie gevaarlijk is maar niet zodanig gevaarlijk, zodat "er voor burgers in Venezuela actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of van hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict". De beslissing baseert zich hiervoor op de "COI Focus Venezuela". Niettemin blijkt uit alle rapporten dat de veiligheidssituatie in Venezuela zonder meer penibel is (zie verder). In 2017 had Venezuela het op één na hoogste moordcijfer ter wereld (een cijfer dat sinds 2014 jaar over jaar toeneemt)".*

2.2.5.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

2.2.5.3.2. Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.2.5.4. De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggereleaterde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.3.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.3.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. K. POLLET,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS